

sempler på, at man havde reserveret sig, når det var gået ud over os. Det var en fordom, som jeg heldigvis fik afkræftet. Så der vil jeg også her takke for, at det ikke var tilfældet. Det er rigtigt, det siger sig selv, at Danmark må finde sig i det, når man kommer i møllen, og proceduren i øvrigt er fulgt.

Jeg kan sige, at på næste session i april kommer der en sag, hvor Belgien er kommet i maskinen. De er meget forargede over, at sådan et fint gammelt europarådsland som Belgien kan få kritik på grund af sprogproblemerne – og det er vel det fransksprogede mindretal – og det var da ganske underholdende at sidde i Legal Affairs Committee og følge den debat. Jeg går også ud fra, at mange får breve om det. Men det rammer selvfølgelig, og det skal det også. Vores lande skal også passes, og det er godt, at det sker, og det er med til at holde debatten relevant i gang.

Kl. 14.30

Jeg synes også, at der i ministerens oplæg til os er signaler om, at sådan har vi tænkt os, at vi skal være på niveau med Europarådets bedste procedurer.

Redegørelsen fremhæver de gode ting, der er sket, og der er nævnt domstolen, som selvfølgelig er noget helt afgørende.

Jeg vil også godt her fremhæve især udvidelsesprocessen. Jeg skal da gerne indrømme for mit eget vedkommende, at jeg i 1980'erne, hvor jeg altså ikke sad i Europarådet, i høj grad oplevede det lidt som sådan et turistbureau, hvor folk rejste af sted. Det var ikke rigtig til at se, hvad der kom ud af det, andet end at det havde de det da sikkert hyggeligt med.

Men da jeg så selv kom ind i det, opdagede jeg, hvad der var sket i 1990'erne, hvor Parlamentarikerforsamlingen, så vidt jeg kan forstå på det hele, har været den drivende kraft i at sætte den udvidelsesproces i gang og få skabt dels forberedelsen til EU-udvidelsen – og det er fortræffeligt – dels altså også få sat en ny dagsorden i en række af de lande, der faktisk var ladet noget i stikken med en besked om, at hvis bare de overlod alt til turbokapitalismen, ville det gå godt. Så har man altså hurtigt fulgt op med at sige, at det er andre ting, der skal til, hvis et samfund skal udvikle sig godt.

Jeg synes også, vi ser gode resultater af det. Der er en vigtig demokratiseringsproces i disse nye lande.

Ukraine, hvor fru Hanne Severinsen og jeg var i sidste uge til valg, er et meget interessant eksempel på en proces, hvor befolkningen fak-

tisk kan komme til orde på trods af en ganske skrækkelig regering og på trods af en valgproces, som jo altså kunne dumpe til næsten hvad som helst.

Da vi sad bagefter og overvejede nye udtryk som family voting og conference voting, og hvad vi nu havde overværet undervejs af afstemningsprocedurer, var det altså svært at sige, at det havde været et frit valg.

Men det viste sig jo så, da resultatet kom, at faktisk var det alligevel lykkedes befolkningen at sætte sig igennem med en vilje, som var på tværs af de forsøg, der var gjort, ikke mindst fra Kutjmas side, regeringens side, for at bremse den her proces.

Der vil jeg godt sige, at jeg synes, det er vigtigt, at vi er der, også at Danmark er der – og nu skal jeg ikke sige mere om det nu. Jeg håber, man tænker med i det, at man er med og følger dette kæmpestore land, som er det nærmeste naboland til det kommende EU og altså det største land i Europa efter Rusland, at vi følger med i det, for vi kan faktisk gøre en forskel. Og når jeg siger vi, mener jeg altså ikke alene Europarådet, men selvfølgelig også Danmark, som har haft et godt navn i de sammenhænge, og det skyldes jo ikke mindst det arbejde – og det vil jeg godt her kvittere for – som fru Hanne Severinsen har gjort i at følge landet.

Så er der lidt for spændende i nogle af dem – det gælder Rusland, og der kunne også nævnes andre, hvor der er lidt for spændende, og hvor man hele tiden overvejer, om det, at have landet med, er en måde at sikre, at vi opretholder... jeg har 10 minutter, ikke?

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

5 minutter.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt lige sige, at taletiden ved redegørelsesdebatter er 10 minutter, og det må vi lige have slået fast. Det er faktisk slået fast én gang tidligere i dag, så jeg har 5 minutter til, tak. Vi skal lige holde forretningsordenen. Det andet gælder kun forespørgselsdebatter, og det vil jeg ikke bebrejde fru Inge Dahl-Sørensen at hun ikke var klar over. Nu kan jeg så sende den videre. Men det vidste den forrige heller ikke, og der sad sekretæren selv i stolen, så det skal ingen undskyldning være. Men jeg kan huske det. Videre. Jeg skal nok lade være med at bruge hele tiden på det, men bare lige sige, at sådan er det.